NR. 11 / OKTOOBER 2020

PÄKAPIKUTAJA

Võru Lasteaia Päkapikk ajaleht

Elagu õpetajad!

Oktoobrikuu 5. kuupäeval tähistas Päkapiku lasteaia kollektiiv õpetajate päeva. Ettevalmistustega alustasime varakult. Mõtlesime läbi, kuidas meeldejäävalt pidupäeva tähistada ning pidada meeles õpetajaid, õpetaja abisid ja teisi töötajaid, kellel täitus selle aastanumbri sees 5, 10, 15... ning veel enamgi töökat ja meeldejäävat aastat meie kollektiivis.

Tunnustuse osaliseks said:

Malle Juhkam 45 aastat
Lily Nieländer 40 aastat
Liivi Savi 30 aastat
Kadri Mähar 30 aastat
Georg Konksi 20 aastat
Vaike Saar 15 aastat
Maire Mõttus 15 aastat
Helen Saarnits 10 aastat
Piia Savi 5 aastat
Merili Tiigi 5 aastat
Liis Niilus 5 aastat
Liina Vaglakes 5 aastat
Avely Põder 5 aastat
Avelin Oper 5 aastat

Elagu õpetajad!

Päkad

Kadi Kalda

Päkade oktoobrikuu on möödunud kiirelt ja põnevalt. Kuna ilmad on olnud nii mõnusad, tuleb sellest võtta maksimum. Väikeseid ja suuri Päkasid võib toimetamas näha nii toas kui ka väljas.

Vahepeal oli aeg, kui õpetajad Merike ja Kadi olid eneseisolatsioonis ning meie suurepärasel õpetaja abil Vaikel tuli ohjad enda kätte võtta. Vaike ei ole inimene kes istub niisama rühmaruumis lastega. Tema tegutseb ja naudib seda ise 100 %. Suur aitäh ka Liivile ja Nadjale abistamise eest Päka rühmas!

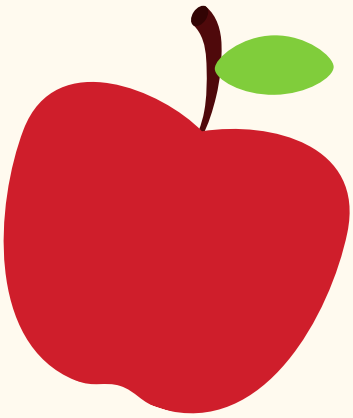
Vaike juhendamisel valminud kunstitööd.

Sirje on meie kõigi suur sõber.

Muusikatund õues õpetaja Kadriga.

Õuna on kõige parem süüa õunapuu all ja just sellises asendis.

Päkad käisid vaatamas, kui suureks on kasvanud Päkapiku personali, vanemate ja laste koostöös istutatud kasepuud Koreli oja ääres.

Matkapäeval käisime piilumas remondis olevat Päkapiku lasteaeda. Seal käis tõsine töö ja üks vahva onu lubas meid homme (29.10.2020) majja tagasi!

Lapsesuu

Kristofer puhastab jalanõusid liivast ja ütleb siis jalanõud sõbra poole suunates "Nuusuta!"

Saara sööb lõunasöögiks kuldset kala-krabinuudlisuppi ja teatab siis "No ma ei suuda seda süüa."

Klaudia ootab õhtul oma memmekest ja ütleb "Püha müristus, miks ta ei tule?"

Elisabeth Kadile: "Politsei vaatas emmet kaameraga."
Kadi: "Mida ta emme juures vaatas?"
Elisabeth: "Kõrva"

Henri Merikesele: "Sõidan sulle otsa emme..."
Merike: "Ma ei ole sinu emme."
Henri: "Aijah... tädi."

Papad-mammad, vanaisad-vanaemad ...

Kadi Kronberg

Oktoober on kohe-kohe läbi ja lõpuks ometi võivad Hampeli rühma lapsed rõõmsalt hõisata: "Meil on näitus!". On jah! Päkapiku lasteaia ja Hampeli rühma vanavanemate fotode näitus!

Terve värvilise oktoobrikuu tegelesime vanaemade ja vanaisadega. Lapsed pildistasid oma vanavanemaid ja koos õpetajaga otsiti üles ka meie lasteaia vanaemad. Ühe vanaisa leidsime ka! Kui fotod lõpuks telefonist või tahvelarvutist paberile jõudsid, algas piltide kaunistamine värviliste vahtralehtedega. Tulemus on näha koolimaja II korrusel Keldri-Kadi toas.

Seni kuni fotod kohale jõudsid tegime ka muud põnevat. Unejutuna lugesime raamatut "Vanaema õunapuu otsas (vaatasime ka samanimelist lastelavastust) ja kuulasime ERR arhiivist unejutte, mis olid seotud vanavanematega. Lapsed voltisid endale õunapuu, mille otsas üks tore vanaema võiks elada ning kleepisid paberile vahvate lokkidega vanaema ja vanaisa. Väga palju elevust tekitas intervjuude tegemine. Õpetaja uuris lastelt vanaemade ja vanaisade kohta ning lindistas jutu telefoniga. Oma hääle kuulamine tõi kõigile naeratuse näole! Lindistatud tekstid trükkisime ümber. Seekord tegi seda õpetaja, aga lapsed said harjutada oma nime trükkimist. Laste toredaid mõtteid vanaemadest ja vanaisadest saab samuti näitusel lugeda.

Kuukaja

Uuendasime ka tutvust ägedate põrnikatega (Blue-Botid), sest nendega mängimiseks on meil lugu sellest, kuidas põrnikas Peeter oma vanaemale külla läheb. Kui põrnikad olid meile juba eelmisest aastast tuttavad, siis saime ka täiesti uue sõbra – Florentina. Ta veetis meiega mitu toredat päeva ja lapsed õpetasid Florentinale kannatlikult eesti keelt.

Kuukaja

Dilidonid

Kädi-Heila Vels

OKTOOBER

J.Oro

Päike ei paista, päike ei sära,
kõik linnud väikesed lendavad ära.
Õues on külm, sääl lapsed ei mängi-
vara läheb pimedaks, vara poevad sängi.

Vihma sajab rabinal, vihma nii palju,
tuul on nii kuri, tuul on nii valju,
rebib kõik lehed ja ulub: „Uhhuu!”
Käes on oktoober, see sügisekuu.

J.Oro kirjeldas oma luuletuses veidi nukrat sügiskuud. Ilmade sügisesemaks muutumist märkasid kõik...

Ühel järjekordsel jalutuskäigul kohtusime ka meie lõunasse rändava kureparvega, kes laste tähelepanu köitsid oma hüvastijätuhõigetega. Õpetajale meenus vanarahva kõnekäänd:

„Kured lähvad kurjad ilmad,
haned lähvad hallad maas,
luiged lähvad lumi taga...”

Lastel tekkis huvi- kuhu need linnud siis ikkagi lähevad...? Sündis projekt, mille käigus üheskoos uurima asusime. Lapsed teadsid, et osad linnud lendavad „soojale maale”, teati ka seda, et talvel on meil külm ja kõigile süüa ei jätku. Jagasime aja kolme suurema rändlinnu vahel: kure-, hane- ja luigenädal. Uurisime kirjandust ja internetti ning saime teada väga palju huvitavat. Muidugi voolisime, joonistasime ja kleepisime. Projekti lõpetuseks esineme naabritele kokkuvõtva ettekandega ja esitame ühiselt päheõpitud luuletuse.

Uued mängukaaslased

Helen Saarnits, Maie Allas

Himpeli rühma lapsed said tuttavaks uute sõpradega. Nendeks sõpradeks ja mängukaaslasteks on targad Blue-Bot robotid. Robotite kasutamisel õppetegevustes areneb lapsel põhjus-tagajärg seoste loomine, loogiline arutlus- ja mõtlemisvõime. Esimesel kohtumisel õpiti tundma Blue-Boti seljal olevaid nuppe ja tehti esimesed programmeerimise katsetused. Lapsed said uurida, mis on robotil sees ja harjutada, kuidas panna robot liikuma. Hea on tõdeda, et uued mängukaaslased saadi liikuma ning õpetajate poolt juhendatud tegevus Blue-Bot robotitega pakkus lastele elevust ja tõi sära silma.

Laste muljed Blue-Bot robotitest.

Mia: Vajutama peab rohelise ja kollase ja sinise peale. Siis hakkavad sõitma.
Anni Loreen: Läks käima ja leidis A tähe.
Anni sai robotiga võidu.
Otto: Vajutama peab ja siis hakkab kõndima. Robotid sõitsid Piia juurest Maie juurde. Mulle meeldis. Ainult natuke sai sõita. Ma tahan veel.
Kert: Nad läksid nupust käima.
Lucas: Tal on endal rattad all ja nupud olid. Nad sõitsid.

Ninatargad

Netti Rosenberg

Kodumäng

Hea sõber ikka aitab teist hädas!

Lehti, lehti langeb puult, pilved taevas täis on tuult...

Marika Schmidt, Liina Vaglakes

Sügis on ennast poetanud nii õue kui tuppa. Õues peame kandma rohkem kummikuid ja kindaid, aga toas saavad sügisest ilusad pildid.

Kes ei mäletaks oma lapsepõlvest, kui ägedad on porilombid .

Sügis on kõik puulehed värvinud ilusaks värviliseks, seda aitavad teha ka väikeste kunstnike käekesed.

Ei jäänud meil ka saak korjamata. Liiviga koos said kõik porgandid keldrisse talve ootama.

Ohhoo oktoober, proovisime esimest hommikuringi! Laulupall käib kõigile lastele tere ütlemas ja igal hommikul ootab meid keegi üllatuste kotis.

Oleme umbes kaks kuud lasteaias käinud - ise pisikesed kui nööbid, aga isegi meil ei jää märkamata, kui sõber abi vajab.

Õnneseente täheralli

Eve Rosar

Loodus pakub meile nii palju võimalusi igasugusteks tegevusteks.

Lapsed laovad tähti nii käbidest, kastanimunadest, tammetõrudest, kividest kui ka oksadest.

Tegevuseks tuleb leida sobilik ja mõnus asend.

Kuukaja

Tammetõrudest tähed valmisid muuseumi aias suurte tammepuude all.

Õues tehtavad tegevused on nii huvitavad ja põnevad.

Õnneseened käisid esimest korda bussiga Kubija metsas. Laste naerul nägudest võib lugeda, et see ettevõtmine oli väga tore.

Vana-Võromaa Kultuurikojas on väga huvitavad ja õpetlikud muuseumitunnid, millest Õnneseened hea meelega osa võtavad.

Leiva maitsmine.

Seenelkäik

Luule Metsla

Ühel sombusel eneseisolatsioonis oleku pärastlõunal otsustasin sõbra Hugoga metsa jalutama minna. Kuna sadas seenevihma, siis jäid hädapärased tööd nagu viimaste õunte korjamine jatulbisibulate mahapanek järgmise päeva tööde nimekirja. No ega mul seda paberil kirjas pole mida teha on vaja aga maainimesel ikka trummeldab kuklas tegemata tööde rodu.
Metsa ma kah niisama jalutama ei tihanud minna. Võtsin seeneämbri ja noa kaasa. Alati kui kutsun sõpru oma metsa seenele, on nende pettumus suur, sest metsa asemel vaatab tegelikult vastu laialeheline võsa. Mulle meenub alati see ütlus, et kuidas sina külale nii küla sinule! Ja kuidagi ilusam ja viisakam on öelda, et läheme seenemetsa, mitte võssa. Arvan, et seetõttu on mets minuga ikka väga armuliselt käitunud. Pole ma kunagi ilma saagita jäänud, kui seal veel kas või mõni üksik mari või seen on. Mõni on öelnud, et see minu kodumets on lausa võlumets- hõikad ja seened tulevad. Mulle meeldib metsas üksi käia. Seal kuuleb hästi oma mõtteid ja sõnad lähevad riimi iseenesest. Minu sõjas käinud isa ikka ütles, et metsa ei pea sa kunagi kartma, seal leiad alati varju. Metsas olen olnud nii äikese kui ka tormiga. Puud on minu ümber või selja taga langenud ja äike on ragistanud hirmsasti. Arvan, et tõenäosus metsas käies viga saada on sama, mis augustiööl meteoriidikilluga vastu pead saada.
Minu metsa minek on selline mäest alla-üles ja siis alla ja üle kraavi ja siis jälle mäkke üles ronimine. Purdeke, mis oli üle kraavi tehtud, jõudis minu ja seenekorvide raskuse all juba eelmine sügis kokku vajuda. Niisiis ukerdan üle kraavi Hugo jälgedes vahel ka kätt tema turjale toetades. Hugo on nimelt minu neljajalgne koheva kasukaga ja hea haistmismeelega nelja ja poole aastane isane koer, kelle tõug on teadmata. Aga viisakusest sõbra vastu kutsun teda ikka Härra Hugo või siis hellitavalt Noormees.

Minu sõber teeb metsas olles oluliselt suuremaid tiire kui mina ja ikka maandub ta istuma selle kõige ilusama seene või marjakobara peale. Olen küll õpetanud teda seeni otsima aga ikka tuuakse mulle käbi või siis võetakse rebase jälg üles ning peale paariminutilist ragistamist on üleni mudane ja märg sõber tagasi, et minu korjealale pikali visata ja sügamist oodata.
Seekord oli üle kraavi minek eriti libe ning metsa jõudes kahetsesin rängalt, et polnud reha kaasa võtnud. Minu seenemets nägi välja nagu karjapoisi vitsaistandus, kuhu on maha laotatud kollase-pruuni-rohelisekirju lehevaip. Seekord nägi metsas väga kaugele, sest varjav lehekardin oli kadunud. Suure otsimise peale leidsin ka mõned seened. No vot, kui rehaga oleks lehed kokku riisunud.... Iga enesest lugupidav seeneline teab, et kukeseen on see viimane seen peale puu seente, mida enne lund metsast leida võib. Ja nii ma olengi neid leidnud isegi jõulukuuse otsimise päeval. Seekord oli saak umbes ühe inimese prae jagu. Hugo aga leidis jänesejälje ja nii siis lippsaki väike väle pabinas jänkuke minust välgukiirusel mööda. Hugo pingutas küll kõigest väest, et õhtuks jänesepraadi mulle lauale tuua aga ma oli väga rõõmus kui ta paari minuti pärast tagasi oli ning enda kasukat minu kõrval kuivaks raputas.

Nii me siis hakkasime kahekesi rahulolevalt kodu poole vantsima. Seenevihmast oli selle aja peale juba päris vihm saanud. Meie seenelkäik polnud küll nii põnev kui tipp-poliitikul aastatetaguses filmis „Seenelkäik“ aga ma arvan, et mina käituks poliitikas sama moodi eksinult kui härra Kägu metsas. Niisiis jäägu igaüks oma liistude või siis metsa juurde. Kodutee kulges täna, 14. oktoobril aastal 2020, ilma viperusteta. Ikka mäest alla, üle kraavi, mäest üles ja jälle mäest alla ning lõpuks mäest üles oma koduhoovi. Minu ninna jõudis sügiselehtedes siblivate kanade lõhn. Elus esimest korda tundsin ma kana kaka lõhnast rõõmu. Hurraa! Ma tunnen lõhna, seega olen terve!

Õnnesoovid!

Novembrikuu sünnipäevalised

14.11 Merili Tiigi
30.11 Liivi Savi

Palju õnne sünnipäevaks!

Toimetas: Kadi Kalda
Suur aitäh kõikidele kaasautoritele!